

Ο τιμών τον Υιόν τιμά τον Πατέρα τον πέμψαντα (Μητροπολίτης Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας Αμφιλόχιος Ράντοβιτς)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2f2iiNV>]

Με την αμαρτία ο άνθρωπος όχι μόνον αθέτησε την εντολή του Θεού, αλλά γέννησε μέσα του ψευδή ιδέα και έννοια του Θεού. Στην πραγματικότητα, η ψευδής ιδέα και έννοια του Θεού είναι ακριβώς και η ουσία της δαιμονικής απάτης. Γι' αυτό η πτώση του ανθρώπου έγινε και «πτώση» του Θεού, δηλαδή πτώση των θεών που αυτός προσκυνά: στην ανθρώπινη συνείδηση ο Θεός δεν είναι πλέον αυτός που όντως είναι. Η συνείδηση του ανθρώπου βυθισμένη μέσα στον τυραννικό πόθο σκέπτεται μόνον ως μεταπτωτική συνείδηση για κάθε αυθεντία και για το κάθε τι μέσα της και γύρω της. Και όπως ο άνθρωπος δοκίμασε μόνος, με τη βία να γίνει Θεός, έτσι τώρα και οι αυθεντίες του, ακόμη και οι θρησκευτικές, απαιτούν απόλυτη εξουσία και κυριαρχία και δεν μπορούν να είναι διαφορετικές. Ο Θεός δεν μπορεί πια να είναι για τον άνθρωπο ο φυσικός πατέρας, αλλά μόνον ο «σαδιστής πατέρας». Ο άνθρωπος μπορεί να είναι μόνο δούλος ή «πατροκτόνος» ή

αντάρτης. Έτσι η σχέση ανάμεσα στο Θεό, στη φύση και στον άνθρωπο, μεταβάλλεται σε απεγνωσμένο αγώνα για επικράτηση. Πρέπει να γίνει ο άλλος δούλος ή, αν δεν το θέλει αυτό, να εξαφανισθεί. Αυτό το πατροκτόνο πνεύμα σφραγίζει ανεξίτηλα όλες τις ανθρώπινες σχέσεις και όλη την ιστορική πραγματικότητα μέχρι σήμερα. Το Οιδιπόδειο σύμπλεγμα είναι μία μόνο από τις εκδηλώσεις και ένα από τα δηλητηριώδη άνθη που φυτρώνουν απ' το σκοτεινό υπέδαφος της «πατροκτονίας» που συνέβη στον Παράδεισο. (Καθόλου δεν είναι τυχαίο ότι ακριβώς το βιβλικά προσδιορισμένο υποσυνείδητο του Φρόυντ ανύψωσε, πρώτο αυτό, τον ελληνικό μύθο σε επίπεδο καθολικής αρχής). Γι' αυτό, η ψευδής αυτή ιδέα περί Θεού: κοινωνία, εξουσία, κύριος, πλούσιος, δάσκαλος,

αφύσικη ανταρσία

3. Αν

πρόκειται λοιπόν για ανταρσία εναντίον ενός τέτοιου Θεού και, γενικά, τέτοιου είδους αυθεντιών, τότε αυτή είναι πράγματι δικαιολογημένη, διότι πρόκειται για ανταρσία κατά του ψευδούς Θεού. Αυτή πλέον δεν είναι ανταρσία κατά του Πατρός αλλά πράγματι ανταρσία κατά του «σαδιστή πατέρα». Το αδιαφανές έρεβος της αμαρτίας και το «σώμα της αμαρτίας» συσκότισαν την πρόσβαση προς τον αληθινό Θεό και κάλυψαν τη θέση του με είδωλα στων οποίων τη φύση υπάρχει η βία. Στην ανταρσία αυτής της φύσης ο αληθινός Θεός παραμένει άγνωστος και ίσως πίσω από την ανταρσία αυτή να κρύβεται η υποσυνείδητη δίψα για Εκείνον. Γι' αυτό, η θρησκευτική κατάχρηση της ιδέας της Θεότητας και η δημιουργία

αυθεντιών κατά την παραμορφωμένη εικόνα της, καθώς και τα ανοσιουργήματα που έγιναν για την ικανοποίηση μιας τέτοιας Θεότητας, προκάλεσαν άλλοτε, προκαλούν και σήμερα την αθεία ως διαμαρτυρία κατά της ψευδούς πίστεως, αλλά και ως κρυφή αποφατική δίψα συνάντησης με τον αληθινό Θεό. Η «πατροκτονία» αυτού του είδους είναι στην πραγματικότητα αναζήτηση της χαμένης πατρότητας απ' τον ταλαιπωρημένο άνθρωπο. Γι' αυτό έχει δίκιο ο σύγχρονος ποιητής όταν λέγει: Περισσότερο αξίζει η απιστία του Σέκου λα Γκάϊοβ παρά η πίστη του Ρέντζο Γιόξιμοβ. Οι άπιστοι ωραιότερα τον φαντάζονται. (Μαθίας Μπέσκοβιτς)

Ο άνθρωπος με τα απομεινάρια της αρχικής του υγείας και σωφροσύνης αισθάνεται ότι η κενή θέση του αληθινού Θεού δεν μπορεί να πληρωθεί από κανενός είδους είδωλο ή ημίθεους ενθρονισμένους στο δικό Του θρόνο.

4. Αυτός, ακριβώς, ο αιώνια άγνωστος Θεός και η Πατρότητά Του, η συσκοτισμένη με την πτώση του ανθρώπου είναι η ουσία του Καινοδιαθηκικού ευαγγελισμού και της αποκάλυψης του Χριστού. Ο Θεάνθρωπος φανερώνει τον Πατέρα Του και τον Πατέρα μας αποκαλύπτοντας με τον εαυτό του και το έργο Του τη λησμονημένη σχέση του Θεού και του ανθρώπου καθώς και των ανθρώπων μεταξύ τους. Γι' αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι η Εκκλησία του Θεανθρώπου είναι η Εκκλησία, του «Πάτερ ημών» και των Αγίων Πατέρων. Κι αυτό συμβαίνει διότι είναι η εκκλησία του μονογενούς Υιού: μόνον όποιος γνωρίζει Εκείνον, γνωρίζει και τον Πατέρα (πρβλ. Ιωάν. 8,19) και «ο τιμών τον Υιόν τιμά τον πατέρα τον πέμψαντα» Αυτόν (Ιωάν. 6, 46) και μόνον όποιος βλέπει Εκείνον, βλέπει και τον Πατέρα Του, διότι ο Πατήρ είναι εν Αυτώ και Αυτός είναι εν τω Πατρί (Ιωάν. 10, 38).

(συνεχίζεται)